

De beproeving van Asaf

door: -

Psalm 73

Inleiding

Het eerste vers geeft ons het resultaat van alle ervaringen van de psalmist, door hem beschreven in deze psalm. Wij vinden hier ook de sleutel van heel het derde boek. (Ps 73 - Ps 89), die ons de gedachten meedelen van de genade van God tegenover heel Israël.

De overtuiging, dat Zijn goedheid zich uitstrekt tot allen, die rein van hart zijn, is de vrucht van het werk van de Heilige Geest in het hart van Asaf, een beeld van het werk, dat Hij zal werken in het overblijfsel van de 10 stammen, nu onder de volken verloren, even goed als in het overblijfsel van Juda.

Met nadruk herhaalt de psalmist het woord “immers” of “waarlijk” (vers 1 en 18). Dat is het woord van geloof in tegenstelling met de redeneringen van het natuurlijk hart en de influisteringen van de tegenstander. Wat die ook influistert, de gelovige kan altijd met zekerheid zeggen: “God is goed”, niet alleen in woord, maar ook in daad, die Hij doet voor allen, die rein van hart zijn. Die zo zijn, hebben nog altijd in zichzelf een zondige natuur, maar die hebben ze geoordeeld, en oordelen, die nog onophoudelijk. Door het geloof hebben zij het oordeel aangenomen, dat op het kruis gedragen is over de natuurlijke mens. Door het geloof in het verlossingswerk, hebben zij een nieuw leven ontvangen, en vrede met God. Zij oordelen het kwaad, zoals God het oordeelt en ze hebben geen enkel vertrouwen meer in het vlees. Tot dit zelfoordeel werd Asaf gebracht, door de smartelijke ervaring, die hij ons gaat beschrijven. Hoe vernederend ook, ze was heilzaam, omdat ze hem de overtuiging gaf van de liefde van God voor hen, die zich aan Zijn Woord onderwerpen en geen vertrouwen meer in het vlees hebben. Er zijn verborgenheden, die we niet kunnen doorgronden, maar het Woord geeft ons de openbaring van feiten en waarheden, die volmaakt duidelijk en tastbaar zijn voor het geloof, dat we moeten vasthouden als een anker voor de ziel, zeker en vast. Wij moeten ons daaraan vastklampen met eenvoud en kracht, die het geloof geeft, om niet te worden overspoeld door het onweer en de golven van beproeving. Laten we deze verklaring van de man Gods altijd herhalen die hier tot ons spreekt: “God is goed, voor hen, die rein van hart zijn.” Hoe verborgen Zijn wegen ook zijn, laten we ons deze gezegende

zekerheid niet laten ontfoetselen, dat wij de voorwerpen zijn van een oneindige, onpeilbare, onbeweeglijke, eeuwige liefde.

1) Een psalm van Asaf. Immers is God Israël goed, degenen, die rein van harte zijn.

Tot die conclusie kwam de godvrezende Asaf, ten gevolg van een zware strijd, die hij ons hier beschrijft, een conclusie, waarmee zijn beschrijving begint, dat was de overwinning, die God hem gaf, toen hij in Zijn heiligdom inging. Hij overziet zijn eerdere vrees en redeneringen. En hij geniet van de onuitsprekelijke vrede, die hij in het licht van het heiligdom gevonden heeft. Hij is met vertrouwen en troost vervuld. Hij kan dan ook niets anders meer uitroepen met een hart overvloeiend van dankbaarheid: “Zeker God is goed”. Dan leren we, hoe belangrijk het is, dat wij alle gedachten van ongelooft verwerpen, zowel als alle verderfelijke inbeeldingen, die in onze harten opkomen, en evenals Asaf, luid verkondigen, hoe groot en wonderbaar de goedheid van God voor ons is.

2) Maar mij aangaande, mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijn treden waren bijkans uitgeschoten.

“Maar mij aangaande”. Wat ‘n tegenstelling, tussen de oneindige wijsheid van Hem, die zich aan onze ziel heeft geopenbaard, in de persoon van de Zoon Zijner liefde, en de dwaasheid, die ons kenmerkt! “bijkans waren mijn voeten afgeweken”. Ongeoordeeld kwaad in het hart en verkeerde gedachten in het gemoed, tasten snel de wandel aan. Er bestaat een nauwe band tussen de zedelijke toestand van de inwendige mens en het ons gedrag. Als de getrouwe de gerechtigheid en wijsheid van God in twijfel trekt, is hij gelijk aan een afbrokkelende muur; dan wankelt zijn oprechtheid. Dan houdt hij op, geestelijk te groeien, zijn voeten glijden uit, alsof hij op ijs loopt. Hoe zeer moeten wij waken over de toestand van onze harten en ons laten doorgronden door het Woord, terwijl we aan Hem vragen, die ons liefheeft: “Doorgrond mij o God en ken

mijn hart toets mij en ken mijn gedachten” (Ps 139:23,24).

“Bijna” zegt Asaf. Laten we hier opmerken de grote goedheid van een almachtig God, die Zijn zwakke verlorene staande houdt. Gereed om ieder ogenblik te vallen, wordt de ze ondersteund door Zijn barmhartige hand, die niet toestaat, dat de beproeving zijn krachten te boven gaat. Maar laten we van Zijn beloften geen oorkussen maken om in geestelijke onverschilligheid en luiheid te wandelen.

Dat allen, die God vrezen en zich veroorloven hun blikken naar de wereld te richten, mogen weten, dat in de dag van verzoeking, het hun heel moeilijk zal vallen oprecht te blijven. Laten we denken aan Asaf, die nadat hij enigszins aangetrokken werd door de schone schijn van de tegenwoordige wereld, bijna afgekeerd werd van de weg van het geloof en gehoorzaamheid en hij zijn afdwaling moest belijden. Zijn gedachten waren afgedwaald, zijn oordeel bedorven, zijn genegenheden hadden zich afgekeerd van Hem, die alleen waard is onze harten te bezitten. Zijn voeten waren bijna afgeleden in een afgrond.

3) Want ik was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede.

De psalmist openbaart ons de geheime wensen die zijn ziel vervulden: “Want ik was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede. Het woord waarschuwt ons “wees niet afgunstig op de bedrivers van ongerechtigheid” Ps 37:1,7 zie ook Spr 24:1,19 en 20. Stoffelijke welvaart en materialisme is een geducht wapen in de hand van de vijand. De hoogmoedigen bedienen zich van de macht, die het welslagen van hun aardse ondernemingen hun geeft om de zwakken en vooral hen, die God vrezen te verachten en te onderdrukken.

Voor een getrouwe is het treurig en vernederend jaloers te zijn op de goddelozen. ‘t Is onverstandig dergelijke gevoelens aan te kweken. De psalmist keek slechts op de tegenwoordige tijd. Hij dacht niet aan de verschrikkelijke toekomst, die bereid is voor de goddelozen. Wie zou jaloers zijn op een veroordeelde, die de ladder opgaat van het schavot? Dat is het geval met de goddelozen, die voorspoedig zijn en hun rijkdommen vergroten, en daarna in het eeuwig verderf worden gestort. Werkelijk gelukkig zijn ze niet, ondanks alle voordelen, die zij danken aan hun verheffing in de wereld.

Voor het aardse volk, kon overvloed van goederen beschouwd worden als een teken van Gods gunst. De boze zag er zelfs een aanmoediging in om in zijn verkeerde weg te volharden. Daarom, toen Asaf zich liet gaan, in zijn gedachten en in de overleggingen van zijn hart, kwam hij tot de conclusie, dat het voor hem beter was de weg van de goddelozen in te slaan. Zo bedierf de afgunst het verstand, omdat die afgunst het schijnbaar geluk der goddelozen in een verkeerd

daglicht stelde. De uitwendige voordelen, die hun gezondheid, rijkdom, wereldse genoegens verschaffen, maken hen niet gelukkig en beschutten ze niet voor, de ongelukken, die eenmaal in een ogenblik op hen zullen neerkomen. Job 20:5 “Dat het gejuich de goddelozen van nabij geweest is, en de vreugde des huichelaars voor een ogenblik?” Job 21:13 “In het goede verslijten zij hun dagen; en in een ogenblik dalen zij in het graf.

4) Want er zijn geen banden tot hun dood toe, en hun kracht is fris.

Of “Want moeite hebben zij niet”. Dit feit wordt genoemd als het meest onbegrijpelijke van alle, want de algemene gedachte is, dat in het ernstige uur van de dood, de bozen in angst moeten verkeren. Daaruit besluit men soms, dat een rustig doodsbed gevolgd moet worden door een gelukkige eeuwigheid. Sommige mensen, die in onverschilligheid en ongeloof hebben geleefd, worden verhard en blijven vredig zelfs tegenover de dood en eeuwigheid. Anderen daarentegen, schrikken bij de gedachte aan een naderend oordeel. Ook leven velen onder een krachtige dwaling, om de leugen van de vijand te geloven en zonder strijd de eeuwigheid in te gaan, hun ogen gaan pas open als het te laat is. Zij kennen geen strijd, die veel godsdienstige zielen doormaken voor dat zij in de tegenwoordigheid van de Heer komen, omdat hun hele leven voor Hem geoordeeld wordt. De rust van de bozen, kan een onderwerp van droefheid zijn voor de heiligen, maar het zou niet een onderwerp van jaloezie moeten zijn. Want de verschrikkelijkste strijd van de gelovige is oneindig veel beter dan een diepe rust, die het verwaande ongeloof kan geven tegenover het eeuwig verderf.

“Welgedaan is hun lichaam” of “hun kracht is fris”. Dikwijls gebeurt het dat goddelozen een sterke gezondheid genieten tot aan het eind van hun leven en dat zij dood gaan zonder lichamelijk lijden hebben ondervonden.

5) Zij zijn niet in de moeite [als] [andere] mensen, en worden met [andere] mensen niet geplaagd.

Of in een andere vertaling “in de kwelling der stervelingen delen zij niet” Zo ontkomen zij aan de verpletterende zorgen, aan snerpende pijnen, die hen treffen, die hen omringen. Terwijl veel getrouwen arm zijn, gekweld worden door slagen van de tegenstand, vervolgd door onverzoenlijke haat van de anderen. Leven zij op hun gemak en kennen geen tucht en beproevingen, die de gelovigen ondervinden.

De goddelijke wegen zijn duidelijk voor het geloof dat er het doel van begrijpt, maar voor het natuurlijke hart zijn ze een onverklaarbaar raadsel. God geeft de goddelozen over aan de begeerlijkheden van hun verharde harten. Omdat ze zijn waarschuwingen met

voeten hebben getreden. Hij laat ze op de door hen gekozen weg. Dan klinkt dit woord als een doodslok: “Wie onrecht doet, doe nog meer onrecht, wie vuil is, hij worde nog vuiler” (Op. 22:11).

6) Daarom omringt hen de hovaardij als een keten; het geweld bedekt hen [als] een gewaad.

“Daarom is de trots hun een halssieraad” In eigen gedachten zijn zij zo groot, alsof zij de heersers van de aarde zijn. Hun ijdelheid is hun enige versiering. Zij laten het aan iedereen zien, als een opzichtige gouden ketting, om een nek die niet buigen wil voor het juk van de Heer. Hun eer is in hun schande en verkondigt het oordeel dat hen wacht. Zij beroemen zich op wat een onderwerp van klagen voor hen zou moeten zijn. “het geweld omhult hen als een gewaad”. Hun verwaandheid bedekt hen en is altijd bereid om bloed te vergieten. Zonder op het recht van anderen te letten, volgen zij hun eerzuchtige plannen, gereed om in eigen belang anderen zonodig te verpletteren, die daarbij in de weg staan. Evenals kleren die voor iedereen zichtbaar zijn, maken ze geen geheim van hun kwaadaardige bedoelingen. Ze schamen zich er niet voor, om alles waar zij menen recht op te hebben zich toe te eigenen, ook al is dat ten koste van een ander.

7) Hun ogen puilen uit van vet; zij gaan de inbeeldingen des harten te boven.

Rijkelijk van aardse goederen voorzien leven zij alleen om te eten en te drinken. Hun leus is: “laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij” (1 Kor. 15:32) “Zij sluiten hun vette hart toe, met hun mond spreken zij hovaardig” (Ps 17:10) “Zo zijn de wereldse mannen, wier deel in dit leven is” (Ps 17:14)

“ de inbeeldingen van hun hart lopen over”. Hun onverzadigbare wensen worden verwerkelijk. Hun welstand neemt toe. Alles lijkt hun toe te lachen op aarde. Zij kunnen aan al hun wensen en begeerten voldoen.

8) Zij mergelen [de] [lieden] uit, en spreken boselijk van verdrukking; zij spreken uit de hoogte.

Het bederf en boosheid van hun hart wordt in hun woorden openbaar “ Hun keel is een open graf (Rom 3:13) Hun onderwerp van gesprekken is de spot en verdrukking van de getrouwen. Zij beroemen zich er over en trachten er een gedragsregel van te maken. Als zij hun doel bereiken, bedienen ze zich van de macht van hun positie om anderen uit te persen. Zij hebben alle vrees voor God verworpen, denken niet aan Zijn oordeel. Zij menen er boven te staan, denken vrijgesteld te zijn van iedere onderworpenheid aan

wetten door mensen vastgesteld. Ze spreken uit de hoogte en verwachtte dat iedereen voor hen beeft.

9) Zij zetten hun mond tegen den hemel, en hun tong wandelt op de aarde.

Tegen God zelf spreken zij hun lasteringen uit, als je hen hoort spreken zou je denken dat hun plaats boven de wolken is en dat ze vanaf die hoogte tot andere mensen spreken. Zij doorlopen de aarde om slachtoffers te vinden voor hun onderdrukking en boosheid. En als de slang laten ze overal hun sporen achter. Hun tong is als een “scherp zwaard” (Ps 57:4) “Slangengif is onder hun lippen” (Ps 140:3) . Aan deze beschrijving herkennen wij de zedelijke karaktertrekken van de Antichrist en zijn agenten, die de getrouwen van het einde zullen vervolgen. Zijn hun slachtoffers arm, dan spreken zij er over hen te onderdrukken en te verpletteren. Als iemand probeert de waarheid en gerechtigheid te handhaven, overschreeuwen zij die stem met valse beschuldigingen. Als men hun spreekt over de heerlijkheid en macht van Hem, die het oordeel tegen hen, die tegen Hem opstaan, zal uitoefenen; dan roepen zij: “Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!” (Ps 2:3). Zo blijft er geen plekje in het heelal over, waar ze niet proberen hun boosheid te laten doordringen en God de oorlog aan te doen.

10) Daarom keert zich Zijn volk hiertoe, als hun wateren eens vollen [bekers] worden uitgedrukt,

Het gevaar dat de getrouwen lopen is dat zij in hun nood hulp zoeken bij de bozen. David zelf maakte die treurige ervaring mee. In een ogenblik van ontmoediging, toen zijn oog niet op de Heer zag, maar op de omstandigheden, die hij meemaakte, zegt hij: “Op de een of andere dag zal ik toch nog door de hand van Saul omkomen. Het is voor mij het beste, dat ik een toevlucht zoek in het land van de Filistijnen” (1 Sam 27:1). Hoeveel ellende heeft deze verkeerde stap over hem gebracht. David werd bevrijd, maar niet zonder dat hij de bittere gevolgen van zijn gebrek aan afhankelijkheid aan God onderging.

Asaf vervolgt: “en als water in overvloed wordt het door hen opgeslorpt” In plaats van vrede en voorspoed te vinden bij de bozen, vindt de gelovige daar de water van beproeving. Een van de bittere vruchten van een onafhankelijke weg, die David was ingeslagen, toen hij naar de Filistijnen vluchtte, was de inname van Ziklag door de Amalekieten. Toen David en zijn mannen aankwamen was de stad verbrand, en de vrouwen en kinderen gevangen genomen. “En zij weenden tot zij niet meer wenen konden” (1 Sam 30:1-4). Zo tuchtigt de God de Zijnen, als zij naar de wereld gaan om er hulp te zoeken, die Hij nooit weigert aan het geloof te geven. hij verlaat nooit hen, die tot Hem roepen in de nood. David maakte ondervond deze ervaring. Toen hij

zich in de Heer gesterkt had, behaalde hij een schitterende overwinning over de Amalekieten en heroverde alles, wat ze hadden meegenomen.

11) Dat zij zeggen: Hoe zou het God weten, en zou er wetenschap zijn bij den Allerhoogste?

Zo maken de goddelozen elkaar wijs, dat hun onderdrukking en ongerechtigheid niet worden gadegeslagen door Hem, die deze wereld bestuurt. Als er een God is, zeggen ze, heeft hij het veel te druk om kennis te nemen van wat op aarde voorvalt. Zo stellen ze zich gerust, als de gedachte aan oordeel hun kwelt. Vervuld met hun eigen wijsheid, durven zij die van de Allerhoogste, die in de hemelen heerst, te betwijfelen. Dat is de verwaande dwaasheid van de wijzen van deze eeuw, die het onderwijs van God verwerpen. Zij vormen zich een god naar hun beeld, die zich niet druk maakt over wat zijn schepsels doen en hun geen rekenschap zal vragen over hun opstand. “Daarom zegt gij: Wat weet er God van? Zal Hij door de donkerheid oordelen? De wolken zijn Hem een verberging, dat Hij niet ziet; en Hij bewandelt den omgang der hemelen.” (Job 22:13,14)

12) Ziet, dezen zijn goddeloos; nochtans hebben zij rust in de wereld; zij vermenigvuldigen het vermogen.

Dat was het raadsel, dat het geloof van de psalmist deed wankelen. Hoe komt het, dat mensen, die met God geen rekening houden, overvloed hebben en genieten van al het goede dat de wereld hen geeft. In plaats van oordeel hebben zij voorspoed en worden gevreesd en geëerd. Hun trots en arrogantie wordt groter met hun fortuin en macht, terwijl diegenen die rekening houden met God arm, bespot en bedroefd worden.

13) Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd, en mijn handen in onschuld gewassen.

Asaf betwijfelde het nut van een godvruchtig leven, dat vergezeld is van lijden. De tegenstander, tracht hem mee te nemen op een gladde weg. Hij wil hem overtuigen dat het nutteloos is, zich te beijveren om het kwaad te oordelen en rekening te houden met God. Hij scheen van zijn oprechte wandel en vrees voor God geen enkel voordeel te hebben. Al diegenen die dat niet deden werden overladen met rijkdom en macht. Zo kan het geloof aan het wankelen worden gebracht als we alleen maar bezig zijn met onze wandel. Asaf had het nodig zich te laten onderzoeken door het licht van het heiligdom. Hij was zo druk bezig geweest met zijn hart zuiver te houden en zijn handen niet vuil te maken. En door zich toe te leggen op zelfoordeel was hij het

contact met God kwijt geraakt. Het was dan ook een bittere pil voor hem om te moeten constateren, dat al die oefeningen zonder vrucht bleef. Het enige dat hem restte was een toestand van : “Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen, en dat wij in het zwart gaan, voor het aangezicht des HEEREN der heerscharen? En nu, wij achten de hoogmoedigen gelukzalig; ook die goddeloosheid doen, worden gebouwd; ook verzoeken zij den HEERE, en ontkomen.” (Mal 3:13-15). De hele geschiedenis lang heeft hetzelfde ongelooft de mens er toe gebracht op deze manier te mopperen op God. Asaf vervolgt met zijn klaagzang:

14) Dewijl ik den ganse dag geplaagd ben, en mijn straffing is er alle morgens.

Het vormt een aangrijpende tegenstelling met de ongelovigen. Het is raar dat de heiligen bedroefd zijn, terwijl de anderen vrolijk zijn. Maar zo is het gedurende de genadetijd. Diegenen die het volk van God verdrukken hebben nu eer en aanzien. Maar eenmaal zal God in gerechtigheid die verdrukking vergelden op de dag van het oordeel en de Zijnen rust geven. Dat zal zijn “bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van zijn kracht, in vlamvend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen. Zij zullen als straf lijden het eeuwig verderf, verwijderd van het aangezicht van de Heer en van de heerlijkheid van zijn sterkte, wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd;” (2 Thes 1:6-10).

Maar Asaf had er geen vrede mee, dat God zoveel wanorde, onrecht en ongerechtigheid toeliet op aarde. Hij verwijt God met twee maten te meten. Veel gelovigen in de afgelopen eeuwen hebben dezelfde ervaringen gehad en hebben troost gevonden in de woorden van Asaf. Ook zij konden het raadsel van de wegen van God met deze wereld niet oplossen. En evenals Asaf hebben ze pas rust gevonden toen ze het heiligdom ingingen. Vanuit die positie zagen ze het einde van de bozen, en konden zich verheugen dat ze hun lot niet delen. Wij moeten leren “dat wij door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten binnengaan.” Dit koninkrijk wordt door geweld ingenomen en geweldenaars rukken het weg. “Strijd om in te gaan door de enge poort” zegt de Heer. Dit woord betekent letterlijk “met de dood worstelen” (zie ook Kol. 2:1; 4:12). “Ga in door de nauwe poort; want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor binnengaan; hoe nauw is de poort en smal de weg die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden.” (Matt 7:13,14) Ons leven is vol beproevingen en het is belangrijk om de tucht van God te erkennen. Hij wil alleen het goede voor ons. Hij wil ons een zegen geven ook uit moeilijke omstandigheden. Hij kent ons

volmaakt, en weet welk medicijn wij nodig hebben. Hij tuchtigt ons omdat wij Zijn geliefde kinderen zijn.

15) Indien ik zou zeggen: Ik zal ook also spreken; ziet, zo zou ik trouweloos zijn aan het geslacht Uwer kinderen.

Hij begrijpt dat als hij uitdrukking gaf aan de redeneringen van zijn hart, hij grote schade zou kunnen toedoen aan de familie van God. Uitingen van ontevredenheid en mopperen door een vooraanstaande broeder of zuster kan voor velen een reden zijn om te vallen. Maar de vrees om anderen kwaad te doen, verhindert de psalmist om hardop te zeggen wat hij in zijn hart dacht. Hij kon het niet met zijn geweten in overeenstemming brengen om met opzet af te breken wat kostbaar is voor het hart van God. Ondanks de tegenstelling tussen de wil van God en de wil van het vlees, wordt het hart van de getrouwe door de Geest in de goede richting gestuurd. Wij moeten denken aan de gevolgen van alles wat we doen of zeggen. Wij moeten geen valstrik vormen voor de kinderen van God, en voor de wereld de naam niet onteren van Hem die wij dienen. "Wee die mens, door wie de ergernis komt." (Mat 18:6,7) Laten wij, net als Asaf, onze lippen weerhouden van mopperen. Hoeveel kwaad hebben ondoordachte woorden niet veroorzaakt! Als vooraanstaande mannen mopperen over de wegen die God met hen of de zijnen gaat wat voor gevolgen heeft dat dan? Brengen zij dan niet in de eerste plaats dat gevoel van ontevredenheid over op hen die naar hen luisteren? Zij worden ook ontevreden. En in de tweede plaats: wat voor getuigenis krijgen zij die buiten staan? Zullen zij daardoor jaloers zijn op de plaats die wij hebben? Nee, zij zullen zeggen: daar moet ik niet wezen.

16) Nochtans heb ik gedacht om dit te mogen verstaan; [maar] het was moeite in mijn ogen;

Als je op deze wijze in een innerlijke strijd bent verwickeld kan het verlichting geven om er met anderen over te praten. Maar het gevaar anderen erdoor in moeilijkheden te brengen weerhield de psalmist daarvan. Een verborgen verdriet wordt een bijna ondraaglijke last. Het vuur, dat in de ziel brandt, veroorzaakt een lijden, dat de menselijke kracht te boven gaat. Maar Hij, die Zijn schapen liefheeft, verlaat ze niet. De bevrijding van Asaf is nabij.

17) Totdat ik in Gods heiligdommen inging, [en] op hun einde merkte.

De enige plaats waar onze gedachten in het licht van God komen is in het heiligdom. De eigen wil en onze redeneringen worden daar veroordeeld. Wij zwijgen op die plaats en laten God spreken. Onze eigen ogen gaan

open. Zijn wegen zijn rechtvaardig en wij zien de dingen door Zijn oog. We kijken niet meer horizontaal, en niet naar hier en nu, maar kijken er op neer. Onderin een dal zie je aan alle kanten bergen. Je blikveld is beperkt door de grootte van het dal. Alle dingen zijn groot. Op een berg zie je alle dalen, en als je een dal in kijkt lijkt alles klein.

De psalmist gaat in de atmosfeer van het heiligdom. De woonplaats van God. Hij verlaat het domein van de zichtbare dingen. Zijn gedachten en dwalingen worden geoordeeld en gecorrigeerd. De schijnbare wanorde van de goddelijke wegen wordt veranderd in volmaakte harmonie. God brengt Hem op een hoogte, van waar uit hij alles kan overzien. Het is het niveau van waar uit God bestuurd. Met het oog van het geloof kan hij nu het einde zien van hen waar hij jaloers op was. Zijn jaloezie valt van hem af en maakt plaats voor afschuw. De gelovige heeft geen deel aan de tijdelijke genoegens hier op aarde. Hij is een pelgrim en een reiziger in een donkere wereld, waar zijn Heiland uit is verbannen. Zijn verlangens behoren uit te gaan naar de hemel, het doel van zijn reis. Wij zeggen niet dat Asaf de hemelse roeping heeft begrepen, maar God laat hem met een vluchtige blik de toekomst zien en de heerlijkheid van het koninkrijk. Het gelovig overblijfsel, waarvan de ervaringen profetisch in deze psalm worden beschreven, zal ook de openbaring van de heerlijkheid van de Koning verwachten. Zij zullen verzameld worden om ingevoerd te worden in de zegen van het 1000 jarig Rijk.

18) Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen.

De verontwaardiging van de psalmist kwam niet voort uit de voorspoed van de boze op zich. Maar kwam meer door het feit, dat het leek alsof God de onrechtvaardigen meer scheen te bevoordelen dan de rechtvaardigen. Toen hij het heiligdom inging, scheen het licht in zijn ziel en hij ontdekt en oordeelt de dwaasheid van zijn redeneringen. Hij ziet op dat moment, dat God het de Zijnen niet toelaat om schitterende plaatsen op aarde in te nemen. Hij ziet dat God dit in liefde doet en ze wil bewaren te midden van de gevaren. Maar Hij zet goddelozen op gevaarlijke plaatsen die leiden naar hun ondergang. Terwijl lijden, moeite en vernederingen de gelovige ertoe brengt een toevlucht te nemen tot God. De plaats waar rust, veiligheid, kracht en vreugde gevonden wordt.

Wat een verschil tussen Haman en Mordechai. De tijdelijke verhoging van Haman, die eindigde aan de galg, die hij klaar had gemaakt voor Mordechai. In die geschiedenis werd waar wat in Spreuken 11:8 staat: "De rechtvaardige wordt uit benauwdheid bevrijd; en de goddelozen komt in zijn plaats." En in Job 21:13: "In het goede verslijten zij hun dagen; en in een ogenblik dalen zij in het graf."

19) Hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden te niet van verschrikkingen!

Als de psalmist in het heiligdom is, ziet hij gelijk het verschrikkelijke verval van de bozen, die hij eerst benijd had. Diegenen die elke dag in overvloed leven, verdwijnen plotseling van het toneel, waar ze zonder God en zonder hoop leven. Ze worden beroofd van alle voordelen waar ze ,zonder de Schepper te danken, van genoten. Ze worden geworpen in een plaats van verschrikking, waar ze verteerd worden door wroeging. Zonder waarschuwing worden ze opgesloten en bewaard om te verschijnen voor de soevereine Rechter en daarna het oordeel te ontvangen. Ze hebben geen deel meer aan de genoegens van de wereld en van hun vroegere wereldse heerlijkheid blijft niets over.

Job 27: 13-23 “Dit is het deel des goddelozen mensen bij God, en de erve der tirannen, [die] zij van den Almachtige ontvangen zullen. Indien zijn kinderen vermenigvuldigen, het is ten zwaarde; en zijn spruiten zullen van brood niet verzadigd worden. Zijn overgeblevenen zullen in den dood begraven worden, en zijn weduwen zullen niet wenen. Zo hij zilver opgehoopt zal hebben als stof, en kleding bereid als leem; Hij zal ze bereiden, maar de rechtvaardige zal ze aantrekken, en de onschuldige zal het zilver delen. Hij bouwt zijn huis als een motte, en als een hoeder de hutte maakt. **Rijk ligt hij neder, en wordt niet weggenomen; doet hij zijn ogen open, zo is hij er niet. Verschrikkingen zullen hem als wateren aangrijpen;** des nachts zal hem een wervelwind wegstelen. De oostenwind zal hem wegvoeren, dat hij henegaat, en zal hem wegstormen uit zijn plaats. En [God] zal [dit] over hem werpen, en niet sparen; van Zijn hand zal hij snellijk vlieden. [Een] [ieder] zal over hem met zijn handen klappen, en over hem fluiten uit zijn plaats.”

20) Als een droom na het ontwaken! Als Gij opwaakt, o Heere, [dan] zult Gij hun beeld verachten.

De bozen danken hun voorspoed en hun bestaan aan de barmhartigheid van God. Hun bestaan wordt vergeleken met een droom. Als je wakker wordt is de droom weg. Zo is het ook met hen. Als ze moeten verschijnen voor God, is al hun glans en voorspoed als een nevel in de ochtendzon opgelost. Dan zullen, die de Heer veracht hebben zelf veracht worden. “Want hun worm zal niet sterven, en hun vuur niet uitgeblust worden en zij zullen voor al wat leeft een afgrijzen wezen” Jes 66:24. Mochten wij van de Heer leren, de wegen van de bozen en hun begeerten te ontvluchten en zodoende te ontkomen aan het oordeel dat hun zal overkomen. “Gaat uit van haar, mijn volk opdat u met haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat u van haar plagen niet ontvangt.” (Op 18:4)

21) Als mijn hart opgezwollen was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd,

De psalmist belijdt zijn dwaasheid. Zijn smart was hevig geweest. Zijn hart was vol bitterheid en zijn gedachten hadden zich verheven tegen de wegen van de Allerhoogste. Hij had een ellendig leven. De bron van zijn vrede was opgedroogd. Hij leefde niet meer in gemeenschap met God. Hij was opstandig en mopperde. Hij had zichzelf veel smart aangedaan. De nieren zijn het beeld van de genegenheden van de inwendige mens. En zijn genegenheid ging niet meer uit naar het enige Voorwerp, dat het waard is ons gehele wezen te vervullen. Er was dan ook alleen maar pijn in het hart door God gevormd voor vreugde en lof. De vijand loerde op zijn prooi en beschouwde zijn werk van verwoesting met triomf. Maar hij zal nooit het laatste woord hebben tegenover hen, die de voorwerpen zijn van de goddelijke liefde.

22) Toen was ik onvernuftig, en wist niets; ik was een groot beest bij U.

Hoewel hij een heilige van God was, had hij gehandeld alsof hij een onverstandige was, die zich verheft tegen de kennis van God. Hij had hun lot benijd. En is dat niet hetzelfde als verlangen aan hun gelijk te zijn? Zo leren wij, dat godvrezende mannen gevaar lopen ten val te komen, wat hun getuigenis op aarde betreft en dat genade alleen hen staande kan houden. Overgelaten aan de dwaasheid van ons hart, zullen we meegesleept worden op een weg van duisternis en opstand tegen God. Asaf vergelijkt zichzelf met een dier zonder verstand en zonder kennis van zijn Schepper. Een dier dat alleen maar genot heeft van wat het voedsel hem verschaft en van wat zijn instincten hem ingeven. Hij had het geluk alleen maar beschouwd in betrekking tot het tegenwoordige leven, naar de uitwendige schijn en de vleselijke begeerten. Voor een ogenblik had hij vergeten, dat hij een onsterfelijke ziel bezat, waarmee Hij die hem geschapen heeft zich met waakzaamheid bezig houdt, om hem te geven, wat beantwoordt aan zijn ware behoeften, in overeenstemming met zijn eigen heerlijkheid. (Hebr 12:9 evv.)

Door het diepgaande oordeel, dat hij over zijn dwaasheid uitoeffent, geeft de psalmist ons het bewijs van het werk van de Geest in zijn ziel. Zo is het in de geschiedenis van alle mannen Gods. Mochten wij steeds meer een afschuw hebben van het kwaad en er zelfs de schijn ervan vermijden. Wat ‘n verschil, aan de ene kant de oprechtheid en de nederigheid, die hen kenmerken, die de Heer op aarde eren en dienen en die niet bang zijn hun fouten te vertellen en aan de kant, de trots en huichelarij van de mensen van deze wereld, die ze zorgvuldig verbergen, en zich beroemen op alle dingen, waardoor ze zich wensen te verheffen boven hun medemens.

23) Ik zal dan geduriglijk bij U zijn; Gij hebt mijn rechterhand gevat;

Wat 'n ontdekking maakt hij van de rijkdommen van goddelijke genade. Als de getrouwe zijn dwaasheid belijdt erkent hij, dat deze genade hem geen enkel ogenblik verlaten had. Hoe zal de volmaakte kennis van ons zelf, als wij zullen kennen, zoals wij gekend zijn, in 't licht stellen de oneindige hulpbronnen van het goddelijke geduld en de barmhartigheid, waarvan wij de voorwerpen zijn geweest onze hele levensweg naar de gunst, die op ons rust!

“Gij hebt mijn rechterhand gevat;” Naar zijn soevereine liefde, zijn wij noodzakelijk voor Hem, opdat Hij voldaan zij. Hij richt Zijn oog niet af van de rechtvaardige. Dat is de uitdrukking van Zijn onveranderlijke genade. Hij is God en geen wispelturig mens. Hij is getrouw aan Zijn beloftes. Toen vleselijke gedachten het uitzicht van de psalmist hadden verduisterd, maar nu oordeelt hij ze in het licht. Hij heeft een afschuw van zichzelf en vindt alleen maar rust en troost als hij de gemeenschap terugvindt met de God der liefde en des vredes. Hij was bijna gevallen, maar een trouwe hand had de zijne vastgehouden en had hem bewaard. Hij kan nu zeggen: “ik zak altijd bij U zijn”. Er was geen onderbreking geweest in zijn betrekkingen met God, hoewel hij het genot van Zijn gemeenschap had verloren tijdens zijn redeneringen. Zo gaat het altijd met hen, die de Heer toebehoren. Laten wij dus oppassen, dat we ons niet beroven, van de vreugde, die ons het licht van Zijn aangezicht geeft.

24) Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij [in] heerlijkheid opnemen.

Het gaat niet alleen meer om ondersteund te worden zonder het te weten. Maar om geleid te worden in de gemeenschap door de gedachte en de wil van God. Dat verwerkelijkt Asaf als hij zichzelf geoordeeld heeft en het genot van Zijn liefde heeft teruggevonden. 't Waar, God leidt ons, zonder dat wij het weten en dwingt ons om te wandelen naar Zijn eigen raadsbesluiten, terwijl onze eigen wil werkzaam is en ons van Hem verwijderd. Dan gebruikt Hij toom en bit (Ps 32 :9), als wij, omdat ons oog niet meer op Hem gericht is, niet meer geleid kunnen worden door Zijn oog. In dat geval worden wij, evenals de psalmist, geleid om ons te beschermen, en dat is een “pijnlijk werk” in onze ogen.

Nu heeft de getrouwe afgedaan met zijn eigen besluiten en houdt op met een pad te zoeken in de doolhof van zijn redeneringen. Hij legt zijn hand in die hand, die hem geleidt met oneindige wijsheid en vraagt Hem leiding voor alle dingen. Onze vorige dwalingen worden een zegen, als ze ons tot dit resultaat brengen. Het einde van onze eigen wijsheid is het begin van de ware wijsheid. Als wij ons laten leiden door Hem, die gezegd heeft in Spreuken 8:14 “Raad en het wezen zijn

Mijne; Ik ben het Verstand, Mijne is de Sterkte.” ,dan zullen we zeker goed geleid worden.

Als de heerlijkheid opgericht is op de dag van de openbaring van de macht van de koning, zal Israël in genade aangenomen worden. Op dat ogenblik zullen de hemelse heiligen met Hem in heerlijkheid verschijnen (zie Zach 2:8; Kol 3:4). Het is dus volmaakt waar voor ons, om te zeggen wij worden door Zijn raad geleid gedurende de doortocht door de woestijn en dat we daarna, opgenomen zullen worden in de heerlijkheid van het huis van de Vader. Een gezegende zekerheid! Wij kunnen de beproevingen van de tegenwoordige tijd vrolijk aannemen, als wij door het geloof verwerkelijken, dat zij niet waard zijn vergeleken te worden met “de heerlijkheid, die aan ons geopenbaard zal worden” (Rom 8:18). Zoals Henoch niet meer gevonden werd, omdat God hem wegnam, zo zullen de opgewekte en veranderde heiligen opgenomen worden in het geluk van het Huis van de Vader. De aardse heiligen, die het ware Israël zullen vormen, zullen ingevoerd worden in de zegeningen van het koninkrijk onder de vreedzame scepter van de zolang verworpen Messias.

25) Wien heb ik [nevens] [U] in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde!

Zijn hart is nu hersteld door zijn ingang in het heiligdom. Wie anders hebben wij in de hemel dan God, die zich als Vader heeft geopenbaard in de Persoon van Zijn Zoon, het middelpunt, de bron, het geheel van alle zegen? Op aarde is er voor de gelovigen geen enkele bron van geluk buiten God. Hij is de enige onuitputtelijke bron. Als ons oog niet eenvoudig gericht is op Hem, is er een menigte voorwerpen, die ons van Hem aftrekken. Het oog van de psalmist is helemaal eenvoudig. Het heeft zich afgekeerd van alles, wat zijn blik had gevangen gehouden en nu erkent hij dat God zijn enigen schat is, oneindig beter dan de rijkdommen de eer en de genoegens, die hij de wereldling had benijd. Niet alleen kan niets “op aarde” met Hem vergeleken worden, maar ook niet “in de hemelen”. Wat zijn de heiligen? Wat zijn de engelen? Wat zou de heerlijkheid van de hemel zijn? Zonder Hem, die ons de Vader heeft verklaard. Zijn tegenwoordigheid is het allerhoogste. Zoals Mefiboseth tegen David zei; kunnen wij zeggen tegen Hem die ons liefheeft: “Alle velden alle aardse goederen zijn zonder waarde vergeleken bij uw gezegende Persoon”(2 Sam 19:28-30). De vreugde van verlostten, hun eeuwig geluk, zal zijn Zijn aangezicht te zien. (Ps 42:3) “Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God!”

26) Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid.

In een wereld waar de zonde zijn verwoestingen aanricht en de dood heerst, ontbreekt alles, maar God is de zekere rots van het geloof. Het overwicht van het kwaad, al weegt het op de ziel, doet hem een schuilplaats zoeken bij Hem, die alle macht heeft om te helpen en te bevrijden. Zo wordt het hart van de wereld gescheiden. Het ziet op tot God, bezit Hem als zijn deel en heeft Hem alleen op aarde. De ziel, die Hem zoekt, heeft aan geen ding gebrek, hoewel beproevingen en smarten veelvuldig voorkomen op het pad van de getrouwe. Zijn hart wordt bewaard door de goddelijke liefde en hij geniet een “onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde (1 Petr. 1:8). Na gedwaald te hebben in twijfel en redeneringen, heeft Asaf nu het anker uitgeworpen in de haven van geloof. Laten we hem navolgen, opdat onze harten niet ongerust worden door de stormen van het leven en de rust vinden in Hem, die de Rots, het heil en de schuilplaats der Zijnen is, een vaste en onbewegelijke grondslag van vertrouwen, tegen wie de winden en de stormen los breken zonder Hem aan het wankelen te brengen.

Hij is niet alleen mijn verdediger in nood. Hij is ook mijn eeuwig erfdeel. Hij voorziet in al mijn behoeften. Allen die Hem niet kennen “hebben hun deel in dit leven” (Psalm 17:14). Mijn deel is in Hem alleen. De hemelen kunnen Hem niet bevatten. Hij is mijn rijkdom, mijn gerechtigheid en mijn leven geworden, omdat Hij zichzelf aan mij gegeven heeft in Zijn geliefde Zoon. Hij is mijn deel, niet alleen voor dit leven, maar voor de eeuwigheid.

27) Want ziet, die verre van U zijn, zullen vergaan; Gij roeit uit, al wie van U afhoereert.

Als men ver van God is, in de zonde en onder de macht van Satan, dan is men in de dood en op de weg van het verderf. Hij is jaloers om ons hart te bezitten. Als wij belijden Hem toe te behoren en dat wij Zijn dienstknechten zijn, laten we dan oppassen ons van Hem af te keren, om andere dingen na te lopen, dat zou geestelijk overspel zijn. Daaraan heeft het naamchristendom zich schuldig gemaakt. Hij zal het uit Zijn mond spugen en de woonplaats van de duivelen worden. Dan wordt het naamchristendom “Het grote Babylon, de moeder der hoeren en de gruwelen der aarde” genoemd. Haar einde zal een onverbiddelijk oordeel zijn. (Op 18:2-8) “Daarom zullen haar plagen

op één dag komen dood en rouw en hongersnood en zij zal met vuur verbrand worden”.

Niets is hatelijker voor God, dan de belijdenis toe te behoren aan Hem, wiens ogen te rein zijn, om het kwade te zien, en zich van Hem af te keren om zich te dompelen in de modder van het bederf.

28) Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen; ik zet mijn betrouwen op den Heere HEERE, om al Uw werken te vertellen.

Als de psalmist dat vanaf het begin had begrepen, dan zou hij de valstrik, die de vijand hem gespannen had en aan de angsten, die er het gevolg van zijn, ontkomen zijn. Hoe dichter bij de Heer, hoe minder wij beïnvloed worden door de aantrekkelijkheden en de begeerten van deze wereld.

“In Zijn licht zien wij het licht” (Ps 36:10) wij leren Zijn gedachten kennen. Wij stellen al ons vertrouwen op Hem, die trouw is aan Zijn beloften. Niet alleen leren wij, dat het goed is, dat wij tot Hem naderen, maar we leren, dat dit het geheim is van de kracht en de vreugde voor onze zielen, als we dat verwerkelijken, en dat als we ver van Hem zijn we groot gevaar lopen. Buiten Hem hebben wij geen kracht tegen het kwaad, dat ons aanvalt. Er zijn hier twee klassen van mensen. Zij die ver zijn. En zij die zich afkeren en Hem verlaten. Het is gevaarlijker Hem te verlaten, dan ver te zijn. Van nature zijn we allemaal ver van God, maar erger is: de voorrechten, de roepstemmen, het licht van het evangelie alle zegeningen, in één woord, al wat Zijn genade ons geeft te verwerpen. Die ver zijn b.v. de heidenen, zullen omkomen maar, die zich afwenden, ontmoeten Zijn toorn in grotere mate en zullen verdelgd worden.

Het geluk bestaat in te leven dicht bij de Heer de mens had Hem verlaten, maar God is tot ons gekomen in genade, opdat wij vergeving zouden genieten en al Zijn werken zouden vertellen. Die op Hem vertrouwt is daar, waar men Zijn werken ziet en ervaart. Zijn hart is bereid om ze te bewaren en te leren verstaan. Hij geniet de vreugde van het getuigenis van de trouw van Hem, op wie hij vertrouwd heeft. Dan verheft zich de lof uit elk hart dat vervuld is door de Heilige Geest met een voorwerp dat het hart doet overvloeien van vreugde, al zijn de omstandigheden ook vol moeilijkheden. (Ps 30:5,11,12).

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1940-12](#)

Titel: [Epreuve d'Asaph](#)